

Conversa setmanal

SENYOR Gregori!, senyor Gregori!
— ¿Qué hi há Nasi? ¿Qué tens?

— ¡Aquets poques vergonyes! ¡Aquets embustersos! ¡Aquets trafandes!

— Calmat, home!, calmat!

— Aixó es insoportable! Creguim que si'n trobo algú es recordará de qui soc jo!

— Però, de que t'esclames home? Calmat!

— Jo no'm calmaré fins que m'hi pugui fer a bofetades. ¡Els grans embustersos, els poca soltes!

— Bé, home; ¿t'explicarás d'una vegada? Sèu, reposat i explicat.

— ¿Qué no ho sab?

— No pas tot.

— Are ha sortit un senyor que les emprén contra vosté, dient-li el pagés d'en Serra.

— ¡I aixó t'enfada?

— Si senyor, perque que'm diguin pagés a mi, hi passo, però pagés a vosté senyor Gregori?...

— ¡I doncs que't diuen a tú?

— A mi res, ¡ni'n parlen de mil!

— No'm fassis riure, Nasi. Es coneix que ja t'han pujat els fums al cap i ja't creus personatge. ¡Enfadar te perque no parlen de tú! ¡Aquesta si qu'es bona! Nasi! Nasi!

— Però escolti, senyor Gregori; ¿No soc jo que li porto les notícies? ¿No soc jo que li conta lo que's diu pel poble?

— Si home, si, i per aixó no'n parlan de de tú, perque les dius massa clares.

— Aixó sempre, ja ho sap: al pá, pá; i al vi, vi; i a quí li fassi picó que rasqui.

— Per aixó mateix, tú ets la veu del poble i com *Vox populi vox Dei* i aquesta gent no hi creuen en Deu, per aixó no parlen de tú.

— ¡I per aixó li han de dir pagés a vosté?

— No t'hi capfiquis, que'm diguin lo que vulguin. Jo no m'hi entado pas. ¿No veus que aixó es el que volen, fer-te enfadar per veurer si et treuen de pollaguera per fer-te dir més de lo que's pot dir i encloure't els dits? ¡No signis tonto home, deixa'ls dir i fes la teva.

— Potser te raó. Ben pensat potser si que es aixó.

— I es clar, home; ja'ls conec. ¿Que't creus tú que'ls molesta lo que diuen? No home, no, lo que'ls molesta es lo que's callen; de lo que els enfada no'n parlen.

— Diuen que vosté es l'estaquiro de l'home de la pipa i que ja no hi voldrá servir més.

— Aixó es lo que ells voldrien, però s'equivocan; tú i jo seguirem les nostres converses, pesi a qui pesi.

— Si senyor, aixó ha de ser.

— I escolta Nasi, anant al grà: ¿perqué ha vingut tot aquest rebombori?

— Perque l'altre dia deiem que lo que ells feien correr d'una denúncia contra l'arcalde era fals, i que'l propalar-ho havia sigut una maniobra política d'ells mateixos.

— ¡Ah! ja ho entenc. Els sap greu que ho haguem descobert.

— Així m'ho ha semblat i es veu que'ls pica molt, però lo que mes m'enfada es que diguin mentides.

— I quines mentides diuen.

— Que hi hagut reunions clandestines on, segons s'assegura, s'hi forgen denúncies anònimes contra respectables autoritats, quina actuació ha sigut aplaudida per totes les persones honrades de la vila.

— Alto aquí, primer de tot hauriem de saber quin concepte tenen aquesta gent de l'honradesa, perqué aixó Nasi es molt elàstic, tu ja saps que hi ha hagut qui en plé mitin s'ha proclamat éll mateix l'home mes honrat del poble.

— Te raó.